

LAHTI – KEMI PYÖRÄILY MATKAKERTOMUS

Taustana Lahdesta Kemiin pyöräilytempaukselle oli hyväntekeväisyys. Keräsimme talven ja kevään aikana tukijoita paikallisen sairaalan lasten ja nuorten psykiatrisen osaston hyväksi. Tuloksena tähän mennessä reilut 4000 euroa !

Takana oli siis ahkeraa vapaaehtoistyötä varojen keräämiseen ja nyt edessä projektimme loppukiri, polkupyörillä Lahdesta Kemiin kahdeksan aktiiviliikkujan ja huollon voimin. Ryhmämme koostui Royal Cycling Teamin jäsenistä. Tavoitteemme oli 680km 33 tunnissa. Tavoite oli jokaiselle tuon matkan ajaminen alusta loppuun asti yhtä kyytiä, toki pysähtyminen tauoille kuului suunnitelmaan. Tavoite sovittiin talvella, eikä siitä oltu tingitty projektin missään vaiheessa. Reitti valmiiksi suunniteltuna oli Lahti – Jämsä – Multia – Karstula – Kinnula – Sievi – Ylivieska – Oulainen – Liminka - Oulu – Kemi.

Lähtö: 6.7.2012 klo 7, Lahden Urheilukeskus

Kokoonnuimme aurinkoiseen urheilukeskukseen heti aamuseitsemältä koittavaa starttia varten. Paikanpäälle oli saapunut myös mukavasti tuttuja ja tuntemattomiakin silmäpareja juhlistamaan ja ihmettelemään tempaustamme. Paikallisen lehden toimittaja kiersi maltillisesti läpi kahdeksanhenkisen pyöräilyporukkamme kysellen jokaiselta kuulumiset ja muutamia kiperiäkin kysymyksiä koskien tulevaa koitosta. Tunnelma oli mukava ja sitä täydensi paikalle saapunut Miikka Kallio bändi – tässä kohtaa täytyy antaa sille täydet pisteet, eritoten pallopaita sai täydet kymmenen.

Kello lähestyi seitsemää. Eihän sitä voinut heti olla myöhässä jo lähdössä joten ukot komennettiin riviin vielä muutamaa valokuvaa varten. Huolletut maantiepyörät vielä mukaan viimeisiin valokuviin, eikä kuvilta säästynyt myöskään jo edellisiltana pakattu huoltoautomme, paku. ”Pakastavedetyt” teippaukset pakun kyljissä kiilsivät kertoen sen olennaisen tempauksen tavoitteesta ”680 km – 33 tuntia”. Kaverina pakulla oli passatti. Tehtiin työnjako joten pakuun varustus ja muonat, passattissa lähinnä juomatarjoilu. Näitä neljällä pyörällä kulkevia käskyttivät reissumme mainio ja muutenkin reipas huoltopoppoo.

Lahti – Jämsä

Kaikki oli valmista lähtöä varten joten klossit alkoivat paukkua kiinni polkimiin ja jätimme urheilukeskuksen taaksemme. Lähdön kunniaksi vielä kierros nukkuvan Lahden keskustan läpi pakun torvi soiden. Seurailimme sen jälkeen Vesijärven rantaa ja suuntasimme sitten kohti Vääksyä.

Alkuvauhti oli hyvää jota takatuuli mukavasti auttoi. Matkan varrella saimme aamulenkillä olevia tuttuja saattajia Lahden päässä ja matka taittui kevyesti aamuissa auringonpaisteessa. Tien 24 reunassa oli suht ahdasta joten matka taittui jonossa jyrityn viivan ulkopuolella.

Padasjoelle saavuttaessa ABC:n kahvit, tuoreet munkit ja aamulehdet antoivat tuntumaa että oltaisiin oltu ”normilenkillä”. Tosin olihan tuo toisinaan ajatuksissa että muutakin oli edessä kuin maistuvaa sokerimunkkia terassilla.

Sää oli aamupäivällä lämmennyt entisestään eikä taivaalla näkynyt pilveäkään. Vauhtimme oli vielä noussut aamusta joten juomakin jo maistui. Kilometrejä oli edessä vielä niin paljon joten jokainen oli kai mielessään päättänyt niitä vähentää nopeammin, kun ongelmia kaluston tai muun suhteen ei ollut, joten matka taittui helposti. Keskari Jämsässä oli yli kolmenkympin.

Saimme kutsun Jämsään maistuvalla sopalla, kiitokset isäntävälle vielä kerran. Samalla saimme hyvän tilaisuuden vaihtaa kuivaa ajoasua päälle.

Jämsä – Multia – Karstula

Jämsästä Jämsänkosken kautta eteenpäin reitti kaarteli nyppyläistä ja komeaa järvimaisemaa kohti Keuruuta. Hiilaritankit olivat täynnä ja vauhtiakin reippaasti. Uudet ystävämme, hevosenkokoiset paarmat alkoivat liittyä seuraamme. Ja sekin tuli todistettua jotta lentävät ainakin neljäkympin.

Matkaa oli takana 180 km kun saavuimme Keuruulle. Sotapojat olivat päässeet juuri siviiliin ja meininki oli sen mukaista.

Ennen Karstulaa nuoremmat huoltotytöt pysähtyivät taas kerran tapansa mukaan poppootamme odottamaan tien levennykselle hiilarijuomien ja veden kera. Vaan paikalle ei tällä kertaa ensimmäisenä ehtinytkään junamme vaan paikallinen Honkonen joka kuulemma oli varsin otettu saatuaan käteensä pullollisen oikeaa urheilujuomaa. Tietysti Honkonen ensin kätteli tytöt esitellen samalla itsensä. Oli kertonut vielä säästävänsä lahjansa joka sai paikan Honkosen kirkkofillarin tarakalta. Terveiset tytöiltä vielä Honkoselle.

Porukkamme herätti huomiota pitkin maalaismaisemaa ja kyliä. Jäipä mieleen eräskin tapaus jossain ”keskellä ei mitään”, kun talon portin pielessä oli odottamassa pariskunta isännän seisoskellessa emännän

kanssa kuvaten meitä ohiajavia. Mitään muuta selitystä ei keksitty tälle valmiudelle kuin se, että Peter Selin oli jälleen tänäänkin kuuluttanut tempauksestamme väliaikatietojen kera. Kiitokset Selineille pitäessään Eurosportin ja Tourin katsojat ajan tasalla.

Huolto oli rakentanut tukevan muonituksen Karstulaan, 260km Lahdesta. Lämmin makaroonilaatikko ja muut oheiset tarjoilut kelpasivat ja katosivat suurella ruokahalulla tarinanheiton ohessa. Lisärasvaa hanuriosastolle, pieniä venytyksiä ja oikaisuja telttapatjalla ja sen jälkeen Karstulan komeaa siltaa ylittämään junamme kerääntyessä taas kasaan.

Karstula – Kinnula

Karstulan jälkeen taipale oli paikoin tylsää. Ennen Kinnulaa kylläkin pääsimme ajamaan Kivijärven vieressä pitkin mukavannäköistä harjumaisemaa. Pari pikaista stoppia tällä välillä jäi mieleen. Ensimmäisellä jäätiin tyhjentämään rakkoja ja huomasin että pyörän kanssa kaikki ei ollut niin kuin olisi pitänyt olla.

Takakiekko laahasi jarruun ja huomasin kiekon olevan navasta reilusti löysällä. Kiekko irti, takaisin kiinni ja kiristys auttoivat pienentämään klappia jota en kuitenkaan saanut kokonaan pois. Kiekko rullasi kuitenkin nyt hyvin ja matkaa jatkettiin. Pieni remontti odotti myöhemmin Lahdessa.

Toisella stopilla oli aika suunnitella saapumista Kinnulaan. Olimme saaneet kutsun Kinnula-päiville jonka ohjelmaan kuului kahdeksan Lahti – Kemi pyöräilijää. Se oli tiedossa että kylällä on urheilukenttä jossa meitä olisi vastassa kylän väkeä.

Ja olihan siellä, totta tosiaan. Takana oli nyt 340 km ja reilut 13 tuntia taukoineen kun kello puoli yhdeksän illalla saavuimme Kinnulan urheilupyhättöön auringon paistaessa vielä kohtuullisen korkealta. Tällä vauhdilla tuo tavoitteemme 33h tulisi alittumaan reilusti, joskin tiedossa oli että jälkipuoliskolle piti aikaa jättää enemmän.

Kinnulassa olimme yllättyneitä huomattessamme katsomon ollessa tupaten täynnä kyläläisiä. Käynnissä olivat voimamieskilpailut jossa kylän kyvyt nostelivat tukkeja ilmaan minkä ehtivät. Pienen odotuksen jälkeen kahdeksikkomme kuulutettiin sisään ja saimme hyvän tilaisuuden edustaa lahtelaista pyöräilyä ajamalla pitkin etusuoraa mylvivän kylänväen edessä. No, eihän se niin suuri stadikka ollut kuin lähtöpaikkamme Lahdessa, mutta meteliä oli taatusti enemmän. Täytyy painavasti sanoa että eipä jättänyt ketään kylmäksi tuo visiitti. Aitoa kylänhenkeä ei ole voittanutta!

Puheenjohtajan haastattelun jälkeen seurasi kahvitarjoilu ja poistuimme iloisten morjestelujen jälkeen sivummalle huoltoautojen luo tankkaamaan.

Tauolla sai kokea vapauttavaa kävelyä paljain jaloin pitkin parkkipaikkaa, hiljaisia hetkiä ja tähänastisten tuntemusten vaihtoa ukkojen kesken. Välillä syntyi sentään naurun rätkätystä kun joku muisti uusia juttuja. Fiilikset ja ajatukset alkoivat hiljalleen kääntyä kohti pimenevää iltaa ja sitä seuraavaa yötä joka meillä oli väistämättä edessä.

Tarjolla oli hedelmiä ja jälkiruokana taisimme tuhota pari pussia perunalastuja. Maistuivat käsittämättömän hyvältä.

Sen jälkeen kuivia sukia jalkaan ja porukka oli valmis taas tien päälle. Olimme Kinnulassa matkan puolivälissä. Edessä ne ”pidemmät” kilometrit mutta tiedossa oli myös se että jossain vaiheessa kilometrejä on jäljellä enää ”riittävän vähän”. Oliko tuo riittävän vähän viikonlopun normilenkin verran vai jotain muuta, sitä ei vielä tässä vaiheessa tiennyt.

Kinnula – Toholampi

Kinnulasta eteenpäin aloimme puskea eteenpäin parijonossa pitkin Lestijärventietä, suuntana oli länsi. Neljän parin hitaasti vaihtavalla telaketjulla matka taittui hyvin ja juttu alkoi kulkea parin kanssa joka oli hyvä apu illan hämärtyessä. Tynnessä kesäillassa äijäjäorinat kuuluivat kuulemma satojen metrien päähän edessä odottavalle huollolle. Mahtavat järvenrantamaisemat ja huikean hyvä tie veivät kuin itsestään, porukan mieli oli kirkas. Aurinko alkoi laskea eteemme ja paistoi nyt suoraan silmiin.

Myös Lahti – Kemi kiripistekisan aktiivisuus oli vielä hyvissä voimissaan. Aina kunnan vaihtuessa seuraavaan rajakyltillä odotti maali josta oli nopeimmalle kirimiehelle pisteitä tarjolla. Maakunnan rajasta pisteitä ropisi rutkasti enemmän. Välillä nähtiinkin komeita parinsadan metrin vetoja ja kaksinkamppailuja.

Nousut olivat muuttuneet reitin varrella pitkiksi ja loiviksi, joten jyrkänlaisia nousuja ei enää ollut. Tiensuorat olivat toisinaan useiden kilometrien mittaisia ja niin olivat nousutkin. Autoja tai muutakaan liikettä ei juuri enää näkynyt. Ilma oli kylmennyt ja ensimmäiset alkoivat kaivelemaan pidempiä asuja esille auringon laskiessa metsän taakse.

Toholampi, 400 km lahdesta. Kylän nuoriso oli herättänyt henkiin pari kapakkaa ja musiikki raikasi paikallisilla festareilla. Huoltomme puolestaan oli rakentanut soppapisteen kylän reunalle. Tällä tauolla varustauduimme yötä varten. Kuivaa ja lämmintä reilusti päälle. Tietty samalla piti rasvata hanurit muiden lusikoidessa kuumaa soppaa samassa ringissä. Ei siinä tarvinnut enää kenenkään erikseen alkaa keventää tilannetta. Raavas suomalainen mies on niin komia!

Vielä fillareihin valojen asennus eteen sekä taakse ja oltiin valmiita yön selkään. Viikonpäivä vaihtui samalla lauantain puolelle kun kumit alkoivat rullata eteenpäin Toholammilta.

Toholampi – Liminka (yö)

Jatkoimme parijonossa. Pisimmät tarinat satulan päältä olivat jääneet Kinnulan jälkeisiin maastoihin. Porukka paineli keskittyneesti halki metsien ja peltojen, pasi kuikka-taukojakin taidettiin vähentää.

Kylät jotka tälle välille jäivät – Sievi, Ylivieska ja Oulainen - ohitettiin pysähtymättä. Reitin suunnittelu kaikkiaan oli onnistunut hyvin koska tie oli hyvä ja muusta liikenteestä ei juuri harmia ollut. Toki ei olisi haitannut vaikka matkalle olisi 24h asema sattunutkin yön hiljaisimpina hetkinä. Autiota maaseutua kuvaa hyvin se kun huoltotyöt joutuivat illalla koputtelemaan pohjalaisperheen talon ovelle kun vettä ei ollut muualla tarjolla. Kanisteri kuulemma täyttyi ongelmitta kun tarkoitus oli kerrottu.

Aurinko alkoi nousta jossain kohdassa Oulaisen jälkeen ja pyörien valot alkoivat napsua kiinni yksi toisensa jälkeen. Vielä puoliltaöin nähty taivaan punerrus oli muuttunut enemmän keltaiseksi ja aurinko nousi edestä, melkein siitä mihin se oli laskenutkin. Koska taivas oli edelleen pilvetön, todellista pimeää emme kokeneet tällä reissulla. Kuitenkin ledilamput paloivat ja vilkkuivat herättämässä hyttysten huomiota huoltoauton seuratussa takana. Passatti sukkuloi ohitsemme eteen ja taakse huolehtien jotta pulloissa riitti nesteitä.

Ennen aamuneljää pysähdyimme huollolle. Kaasupullon venttiili oli alkanut kenkkuilemaan, mutta menihän tuo ruoka kylmänäkin. Parasta oli nähdä että porukka oli vielä positiivisessa vedossa vaikkakin kaukana tuoreesta.

Aurinko ei vielä lämmittänyt. Omissa ajatuksissa ajan- ja paikantaju alkoi hieman karkailla joten toisinaan piti itseään herätellä. Olimme ylitelleen Pohjanmaan jokia koko illan ja yön ja niitä kerrattiin ja yritettiin laittaa oikeaan järjestykseen koko länsi-suomen mitalta, etelästä pohjoiseen. Siinä sitä oli jotain järjellistä ajateltavaa!

Vauhti oli pudonnut aamuyön aikana ja kuuden maissa aloimme lähestyä Liminkaa. Yö oli jäämässä taakse ja aamiaispaikan metsästys alkoi. Raahentien varressa ollut huoltoasema ei ollut vielä auennut, joten oli jatkettava eteenpäin.

Liminka – Oulu

Limingasta Kempeleeseen jatkettiin vanhaa Ouluntietä. Ouluntieltä tiukka oikeaan ja moottoritien ylitys Zeppelinin Shellille mittarin pysähtyessä kohtaan 570 km.

Sitä oli kuin pikkupoika ensimmäistä kertaa ravintolassa kun päästiin aamiaiselle. Porukan fiilis oli tietysti reilusti paranemaan päin, eivätkä sämpylät pysyneet suussa ja vedet silmissä kun levottomat aamuhuulet lensivät aamiaisella.

Aseman pihalla jatkoimme taukoa ajovaatteiden vaihdon verran. Keli oli lämmennyt, joten pitkät menivät pussiin ja lyhyttä jälleen päälle.

Kello lähestyi aamukahdeksaa kun ryhmä oli taas pyörien päällä ja etuhaarukat suunnattuna kohti Oulua.

Ennen Oulua saimme seuraa parista paikallisesta maantieajajasta, joista toinen palasi myöhemmin seuraamme opastaen meidät Oulun läpi reittiä jolla vältimme valoja ja vilkkaita katuja saaden kuitenkin makua kaupunkiajosta yli vuorokauden ja Lahden jälkeen. Mukulakivipätkä saatteli meidän keskustan katuja pitkin ja siitä suuntasimme kohti pohjoista ja Kemiä.

Oulu – Kemi

Tämä väli olikin ainoa jossa ei voitu välttää vilkasta valtatieta joten oli aika palata takaisin yhteen jonoon autoliikenteen reunaan.

Oulun jälkeen huoltoauto lasketteli ohitsemme ja ilmoitti Radio Voiman soittavan hetken kuuluttua haastattelua varten. Puheenjohtajan hoidellessa taas mediahommat muut saivat lyhyen tilaisuuden oikoa itseään pitkin maantietä tai kuka mitenkään.

Viimeinen satanen oli todellakin viimeinen tällä matkalla. Kenellä mitäkään vaivoja oli ollut matkan aikana, kuten kipeä persus, särkevät polvet, ravintoa hylkivä vatsalaukku, tyhjät jalat taikka vain muuten hidastuneet aistit. Eivät ne vaivat ainakaan kaikki olleet itsestään matkan aikana hävinneet vaan seurasivat vielä viimeiselläkin etapilla. Kaikki olivat kuitenkin edelleen hienosti menossa kohti lähestyvää Kemiä.

Ennen Kemiä vilkkaalta valtatieltä päästyämme seurasimme vasemmalla merenrannassa hitaasti pyöriviä tuulivoimalan siipiä.

Huolto oli järjestänyt meille auton konepellille yllätyspiknikin 15km ennen Kemin keskustaa. En muista että muuan muassa jogurtti olisi ollut koskaan niin hyvää kun se pyörän tangon päällä istuen nautittuna tuona hetkenä oli.

Kemin laitamilla vielä puskavisiitti niillä joilla oli vielä jotain annettavaa. Sen jälkeen parijonossa reippaalla vauhdilla kohti keskustaa josta etsiskeltiin hetki kohti vanhaa toria. Urakka alkoi olla takana kun korttelin päästä huomasimme autot parkissa torin reunalla.

Maali: 7.7.2012 klo 13:30, Kemin tori

Viimeinen laskeutuminen pyörän selästä oli totta ja kylmät kuoharipullot napsuivat auki. Nyt oli se hetki jolloin pääsi onnittelemaan ja kiittämään muita sekä itseään. Ei sitä hyvää fiilistä voi tässä kuvata enempää, se pitää kokea.

Hienoja miehiä ja naisia koko porukka niin pyörien päällä kuin huollossakin!

Kalusto ja matkaajat kestävä alusta loppuun asti.

Näin jälkikäteen, jos yhdellä lauseella kuvaisin matkaamme - sanoisin että Lahti – Kemi ei ollut pelkästään urheiluveto vaan myös hemmetin avartava Kokemus.

Loppuun vielä tärkeät kunniamaininnat:

kirikunkku - Jokke saatiin syttymään moneen kirikisaan, ja kuinkas siinä aina sitten kävikään
 taistelijat – Juhan ja Karin venymiset vastoinkäymisistä voittoon vailla vertaa
 pohjanmaan hyttysille uhrautuminen keskiyöllä metsässä - Petteri
 mediakin piti vielä pitää tyytyväisenä kaiken muun ohella – Mikko
 väsymätön laulumies, Royalin martti servo – Ossi
 kiitokset porukan taukosuunnittelijalle, seuramme ivan bassolle – Timppa,
 retken valmistelujen puolikuiva mäkimies ja pennalan paras rasvari – Tomppa

690km ja alle 31 tunnin kokonaisajan matkaan käyttivät seuraavat Royal Cycling Teamin urhot:

Mikko Hirn

Timo Järvinen

Tommi Järvinen

Petteri Mäkelä

Jouko Pussinen

Ossi Salokannel

Kari Turkia

Juha Viljanen

Suuret kiitokset huoltotiimillemme Helena, Minna, Terhi ja Heikki – on sanomattakin selvää että panoksenne oli olennainen. Ote, asenne ja huumorinne hommaan olivat niin rautaisia jotta todennäköisesti katselemme ensi vuoden Tourilta kun kiidätte pro-tallien palkkalistoilla!

Tempauksen tuotto menee hyväntekeväisyyteen. Kiitokset lukuisille lahjoittajille sekä varsinaisen pyöräretkemme tukijoille Autosalpa Lahti (huoltoauto), Cafe Charlotta (ruoat) ja Sinebrykoff (juomat).

Omasta ja muiden matkalaisten puolesta matkaa muistellen Lahdessa 18. heinäkuuta 2012,

Petteri